

Od autorky bestselleru
DÁM TI SLUNCE

KDYŽ SE SVĚT PŘEVVRÁTÍ

JANDY NELSON

PŘELOŽILA VERONIKA VOLHEJNOVÁ

COO
BOO

Když se svět převrátí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jandy Nelson

Když se svět převrátí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KDYŽ
SE SVĚT
PŘEVVRÁTÍ

JANDY NELSON

COO
BOO

Přeložila Veronika Volhejnová

Copyright © Jandy Nelson, 2024

Translation © Veronika Volhejnová, 2025

Originally published by Dial Books for Young Readers, The Penguin Group (USA) Inc.

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc. through Rights People, London.

ISBN tištěné verze 978-80-7498-861-5

ISBN e-knihy 978-80-7498-868-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-869-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-862-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro členy mé rodiny,
kteří jsou zároveň moji nejlepší kamarádi,
a pro moje kamarády,
kteří jsou zároveň báječná rodina*

Nakonec se z nás všech stanou příběhy.

Margaret Atwoodová

Jak bychom mohli žít bez svých životů?
Jak bychom bez své minulosti věděli, že jsme to my?

John Steinbeck

Člověk občas může žít a přitom vůbec nežít;
a pak se najednou celý život vměstná do jediné hodiny.

Oscar Wilde

Den za dnem a noc za nocí jsme byli spolu –
na všechno ostatní jsem dávno zapomněl.

Walt Whitman

Existuje i jiný svět, ale je v tomto.

Paul Éluard

Hledáš mě?
Sedím vedle tebe.

Kabir

FANTAZIE (PODST. JM.)

1. skladba, často hudební, v improvizální formě
- 1b. literární dílo složené z různých forem nebo stylů
2. dílo, v němž má představivost neomezené pole působnosti
3. něco, co má fantastické, bizarní nebo nereálné vlastnosti

ČÁST
PRVNÍ

DIZZY

Dívka s duhovými vlasy - setkání první

Dopoledne toho dne, kdy dvanáctiletá Dizzy Fallová vběhla do cesty rozjetému těžkému kamionu a potkala dívku s duhovými vlasy, šlo všechno špatně. Po rozvodu s nejlepším kamarádem Ještěrkou, který teď používal svoje pravé jméno Tristan, získal Ještěrka-nyní-Tristan popularitu, nový cool účes a holku jménem Melinda.

Dizzy nezískala nic.

Byli nerozluční už od první třídy. Znali navzájem svá nejtajnější tajemství, upekli spolu všechny nejnáročnější dezerty z časopisu *Svět moučníků* a hlavně se zabývali nejoblíbenější činností obou dvou, surfováním po internetu a hledáním informací k podstatným faktům existence. Ještěrka byl odborník na počasí a přírodní katastrofy a Dizzy na různé cool věci.

V poslední době byly cool historky o světcích, kteří se v transu vznášeli do vzduchu, o himálajských jogínech, kteří umějí změnit své tělo v kámen, o Buddhovi, který vytvářel své dvojníky a z prstů vystřeloval oheň (jo!). Když si o těchhle prapodivnostech četla, bzučela jí nadšením duše, a ona chtěla mít bzučící duši. Chtěla bzučící *všechno*.

Nedávno, ještě před rozvodem, se Dizzy a Ještěrka taky tři vteřiny líbali, aby zjistili, jestli se dostaví endorfiny, jak to Ještěrka našel na netu, nebo spontánní vnitřní výbuchy, o jakých četla Dizzy v milostných románech, které její matka ukládala na policích dozadu za hodnotnější literaturu, zvlášť v *Ted' žij*

věčně s hrdinkou Samanthou Brooksweatherovou, Dizzyinou oblíbenkyní. Ještěrka považoval milostné romány za hloupost, ale Dizzy se toho z nich spoustu dozvěděla. Chtěla, aby se už rozlétly dveře její divoké ženskosti, aby se vznála její žhavá výheň, aby se probudily její hlubiny zvlhlé vášní, a ačkoli na rozdíl od Samantha Brooksweatherové nikdy neviděla skutečný živý penis, věděla toho z knížek spoustu i o ztuhlých údech, naběhlých šípech a tepajících kopích. Bohužel ovšem během tohoto trívteřinového polibku s Ještěrkou ani jeden z nich žádné endorfiny nebo spontánní vnitřní výbuchy necítil.

Zkrátka celé dopoledne před tím osudovým setkáním seděla ve škole a sledovala, jak si její bývalý nejlepší kamarád Ještěrka-nyní-Tristan nenápadně esemeskuje s tou svou příšernou novou holkou Melindou, nejspíš o tom, jaké spontánní vnitřní výbuchy zažili před třemi týdny, když se líbali na taneční zábavě. Dizzy u toho byla a viděla, jak Ještěrka položil Melindě ruku na zátylek a jak se pak jejich rty setkaly. Sevřelo se jí srdce. Od té chvíle Dizzy, která jinak pusy skoro nezavřela, ve škole téměř nemluvila, a když ano, měla pocit, jako by jí hlas vycházel z chodidel.

Ale co by vlastně měla ještě povídat? Její matka jednou říkala, že velké lásky nemusejí být vždycky romantické. Dizzy si tenkrát říkala, že v tom případě už má velké lásky tři: svého nejlepšího kamaráda Ještěrku, svou mámu šéfkuchařku a nejstaršího bratra Wyntona, který byl tak úžasný, že úplně jiskřil. Ale co teď? Nevěděla, že lidé můžou přestat někoho milovat. Myslela si, že přátelství je nezničitelné jako hmota.

Na konci polední přestávky – strávila ji v počítačové učebně a četla si o skupině lidí ve východní Evropě, kteří jsou přesvědčení, že někdo nebo něco jim magicky krade jazyky – šla na záchod na druhém konci školy, protože tam nikdo nechočil. Snažila se vyhnout setkání s Ještěrkou-nyní-Tristanem

a Melindou, kteří byli v poslední době neustále zaparkováni u pítka před bližšími záchody, ruce a duše přilepené k sobě. Jenomže když otevřela dveře u jediného genderově neutrálního záchodu ve škole, stál Ještěrka u umyvadla.

Byl sám a před zrcadlem si plácal nějaký gel do nového účesu. Vypadal teď jako všichni ostatní kluci, ne jako ještě před měsícem, kdy měl divokou hřívu vlasů jako ona a stejný nerdský styl oblékání. Dokonce si pořídil kontaktní čočky, takže už neměli ani stejné brýle s černou obroučkou ve stylu Clarka Kenta. Chtěla zpátky starého Ještěrku, toho kluka, který jí vykládal o slunečních sloupech, mlžných duhách a aspoň pětsetkrát denně říkal: „Totální úlet, Diz.“

Zářivky na nezdravě šedém záchodě zablikaly. Nebyli spolu sami už celou věčnost a Dizzy cítila v hrudi prázdnotu. Ještěrka se na ni s neproniknutelným výrazem podíval přes zrcadlo a pak se zase začal věnovat svým vlasům, které měly barvu máslové dýně. Měl bledou kůži a na tvářích jen hrstku pih, ne celé galaxie jako Dizzy. Jednou v páté třídě, když Dizzy její celoživotní učitel Tony Spencer nazval hnusnou farmou na pihy, přišel Ještěrka druhý den do školy s podobnými galaxiemi, které si namaloval na tváře.

Zahlédla se v zrcadle a znovu měla ten nepříjemný pocit jako vždycky, když se viděla, protože vypadala přesně jako žába v paruce. Vadila jí představa, že takhle se na ni dívají ostatní. Přála si, aby viděli něco lepšího, třeba hlavu Samantha Brookswetherové. Samantha Brookswetherová zapalovala mužská srdce hedvábnými lokny, našpulenými měkkými rty a zářivýma safírovýma očima.

Dizzy upřela své zcela obyčejné nezářivé hnědé oči zpátky na svého bývalého nejlepšího kamaráda, na toho opravdového, ne toho v zrcadle. Měla chuť ho vzít za ruku, jak to po léta tajně dělali pod stolem. Chtěla mu připomenout, jak kdysi

splétala jejich vlasy do jediného copu, aby mohli předstírat, že jsou jeden člověk. Chtěla se ho zeptat, proč jí neodpovídá na zprávy, nebere telefon, nebo proč nepřišel k oknu svého pokoje, i když mu na něj naházela sedmatřicet kamínků za sebou. Místo toho vešla do kabinky a zadržovala dech tak dlouho, jak dokázala, a když vyšla ven, byl pryč.

Na zrcadle bylo černým fixem napsáno: *Dej mi pokoj.*

Dizzy měla pocit, že vybuchne.

Pak byl tělocvik. Vybíjená. Hodina strachu a hrůzy. Potila se na hřišti, až měla mokré tričko, snažila se trénovat neviditelnost a předstírala, že si nevšimla, jak důvěrně se Ještěrka baví s Tonym Spencerem. Fuj. Br. Zrádce Ještěrka. Měla chuť se zahrbat do země. Proč ji nenapadlo najít si v životě víc než jednoho kamaráda? Ale neměla čas o tom přemýšlet, protože Tony Spencer se odlepil od Ještěrky a hnal se na ni s míčem. A s vražednými úmysly. Šklebil se přitom jako zloduch z komiksu. Sevřel se jí žaludek. Pokusila se mu magicky ukrást jazyk a pak ten příkaz zrušila, protože: Brr.

Tony zvedl míč a vši silou se jí trefil rovnou do břicha. Ze rtů jí uniklo podivné, trapné kníknutí – vyrazil jí dech i důstojnost. Když pak ležela na zemi jako ryba, lapala po dechu a držela se za břicho, kam ji zasáhl, Tony se otočil, předřepl, zadek v propocených trenýrkách jí přistrčil před obličej a prdnul si.

Dizzy ztuhl mozek. Ne, škemrala v duchu, ať to není pravda. Ať může zmáčknout Delete. Zmáčknout Escape. Všechno vypnout.

„Jakou má barvu, Dizzy?“ zeptal se Tony zlomyslně. Ještěrka mu musel říct o její synestezii – o tom, že vidí vůně a pachy jako barvy.

Smáli se všichni, ale ona slyšela jen Ještěrkovo řehtání. Smál se, jako kdyby Dizzy nebyla ochotná sníst krabici pavouků, jen aby mu ušetřila vteřinu smutku.

To byl důvod, proč se rozplakala. To byl důvod, proč donutila své holé hubené nohy, aby se rozběhly přes hřiště, přelezly plot Nižší střední školy Paradise Springs a utíkaly z vinice do vinice, takže se teď ocitla v opuštěné části města, v oblečení na tělocvik, uprostřed školního dne, ve vedru, a přála si jediné: vyskočit z toho pitomého zpoceného těla a nechat ho tady.

Protože Tony Spencer jí udělal tohle přímo do obličeje. Především!

A Ještěrka se smál! Smál se jí! Panebože! Bude od teď potřebovat přestrojení, úplně novou identitu. Do školy se nikdy vrátit nemůže, to je jasné. Bude muset ukrást máminu kreditku, odletět do Jižní Ameriky a žít v savaně s kapybarami, protože se kdysi při jednom ze svých internetových průzkumů dočetla, že kapybary jsou nejhodnější ze všech savců.

Nejsou nenávislné jako sedmáci.

A přitom ta synestezie ani nebyla věc, za kterou by se styděla. Styděla se za to, že vypadá jako žába v paruce a za vlasy jako jaderný hřib a za pihy, které pokrývaly každý kousíček jejího těla, včetně prstů na nohou, včetně její žhavé výhně. Nebo za všechno. Třeba jak je malá a hubená a jak ještě nemá chloupky na žádných zajímavých místech a jak si občas připadá jako částčka prachu. Nemluvě o tom, jaký strach má ze smrti nebo ze spánku nebo z toho, že bude navždycky ošklivá, jak se bojí ležet ve tmě nebo odejít z místnosti, když je v ní máma. Nebo dokonce i za to, kolik času *opravdu* tráví surfováním na internetu a hledáním informací k podstatným faktům existence, nebo za tolik a tolik jiných věcí, kvůli kterým se jí zdálo, že se její život pohybuje od jednoho soukromého nebo veřejného ponížení k druhému.

Řítla se po prázdném rozpáleném chodníku, ztracená v myšlenkách, nevnímala pach spáleného jantaru ve vzduchu ani obchody zavřené kvůli těm pekelným teplotám ani

kopce v dálce, sežehnuté sluncem, ani podivné skřípavé ticho, protože všechny čtyři říčky, které Paradise Springs protékaly, byly vyschlé. Nezaregistrovala dokonce ani to, že na nebi není jediný pták – ptáci se ani neobtěžovali vznést, když údolím foukal Dáblův vítr a působil nejhorší vlnu veder za řadu let.

Bez rozhlédnutí vstoupila do silnice.

Pak skřípání, jako by se svět rozpadl v půli.

Země pod ní se otřásala a vzduch se chvěl. Neměla tušení, co se děje.

Otočila se a spatřila, že se k ní rítí mohutný kovový čumák kamionu. *To ne to ne to ne to ne*. Nedokázala se pohnout ani ječet ani myslet. Nedokázala udělat nic. Nohy měla zapuštěné v betonu. Čas se zpomaloval a pak jako by se zastavil úplně, protože pochopila: Tohle je ono.

To ono.

Konec.

Doufala, že z ní bude aspoň duch. Duch, který celý den pečes vedle mámy šéfkuchařky v její restauraci Modrá lžice. „Chci se hned vrátit, prosím,“ oslovila Dizzy naléhavě a nahlas Boha. „Jako duch, který může mluvit, Pane,“ dodala. „Ne takový ten tichý, prosím.“

Polkla a zaplavila ji vlna bolesti, protože na tohle nebyla připravená. Umře, a přitom zatím využila jen tři vteřiny z těch dvou týdnů, které průměrný člověk za život stráví líbáním. Umře dřív, než by se stačila zamilovat a spojit s někým duši jako Samantha Booksweatherová a Jericho Blane. Dřív, než by se vzepjala vstříc něčímu naléhavému přiřazení, než by ji spálily na popel společné divoké výbuchy nebo než by zkusila cokoli jiného z těch dalších skvělých sexuálních popisů z *Tedů žij věčně*. Co huř, umře dřív, než kdy zažila orgasmus – buď nepřišla na to, jak se to dělá, nebo je s ní něco špatně, nebyla si jistá, co z toho.

A nejhorší ze všeho bylo tohle: Umře dřív, než se vrátí otec, s nímž se nikdy nesetkala, protože když odešel, byla ještě v děloze. Věděla ale, že není mrtvý, i když to někteří lidé říkali, protože ho jednou viděla nahoře v horách, měl kovbojský klobouk a vypadal přesně stejně jako na všech těch fotkách, jenže jí to nikdo nevěřil (až na Wyntona a Ještěrku), nejspíš proto, že pravidelně vídala na vinici ty mlčenlivé duchy, a to jí taky nikdo nevěřil (až na Wyntona a Ještěrku). Proboha, Wynton! A co její druhý bratr, Miles Dokonalý! A máma! Dizzy se zmocnila panika. Jak je může opustit? Opustit svět? Nerada odcházela dokonce i od snídaně. Jak může umřít dřív, než se všichni – Wynton, Miles Dokonalý, máma šéfkuchařka, od-zmizelý táta, ujetý opilý strýc Clive – namačkají na starou červenou sameťovou pohovku v obýváku, s Dizzy uprostřed, a budou jako jedna velká šťastná lidská hromada společně koukat na *Harolda a Maude* a *Babettinu hostinu* (máminy oblíbené staré filmy a teď taky její.) Doufala, že na její památku se všichni budou na tyhle dva filmy koukat místo květinových darů.

Ne že by její rodina kdy na něco koukala jako velká šťastná lidská hromada, nebo že by někdy byla šťastná, tečka. Ale teď už nebude ani šance, že by se to stalo.

Umře před všemi šancemi.

A vůbec nejpříšernější nebylo to, že jako poslední věc před smrtí jí Tony Spencer prdnul do obličeje a Ještěrka ji zradil (vlastně, zapomeňte na staré filmy, místo květinových darů těm dvěma obalte domy toaletákem a poházejte vejci.) Nejpříšernější bylo to, že umře dřív, než se jí stane něco zázračného.

A pak se jí stalo něco zázračného.

Za boky ji pevně a rozhodně popadly něčí ruce. Obrátila se a spatřila dívku. Jasnou, zářivou kometu v podobě dívky.

Dizzy zvedla ruku, aby si sáhla na tvář orámovanou duhovými kučerami, které dívce padaly až k pasu, pohádkový-

mi loknami všech barev. Ale než se stačila té zářící tváře dotknout, dívka něco řekla, ťukla Dizzy prstem do nosu, a pak do ní prudce strčila a Dizzy vylétla vzhůru. Výš, výš, výš. Obloha se naklonila a Dizzy to vyhodilo ze všech myšlenek, mimo čas a místo, až konečně dopadla na horký chodník jako hromádka rozhozených končetin a zmatku.

Hosana na výsostech.

Dizzy se chvilku ani nepohnula. Ehm. Co se to teď zrovna stalo? Srdce jí bušilo, jako kdyby měla v hrudi divoké zvíře, obličej měla vtisknutý do horoucího šterku. Je z ní duch? Spojila dva prsty. Ne, pořád má tělo. Zkusila zvednout hlavu a zjistila, že nic nevidí – kde má brýle? Překulila se na záda a nad ní někdo stál – nějaký muž, to poznala i bez brýlí, ne ta dívka, kterou očekávala – zakrýval slunce, nabízel jí ruku, aby jí pomohl vstát, a sypal ze sebe záplavu slov.

„To bylo o chlup. O chlup. Prokristaboha. No ale to mě podrž. Úplně celá. Ani škrábnutí. Díkybohu.“ Roztřesenýma rukama pomohl Dizzy na roztřesené nohy. Měla sice šterk na tvářích a dlaních, odřela si kolena a příšerně jí bušilo srdce, jinak ale byla v pořádku. Pokud šlo o toho muže, tím si tak jistá nebyla, ten vypadal, že už brzo začne hyperventilovat. Potil se tak, že měl na tričku mokré skvrny. Jeho tělesný pach byl ohromující, oranžový jako dýně. Tuhle barvu si Dizzy spojovala s muži, s mužským potem. Dívky a ženy byly většinou cítit zeleně. Jenže teď věděla, že ne všechny. Ta dívka s duhovými vlasy, která jí právě zachránila život, byla cítit červenofialově, jako květiny. „Pane Bože. Bože dobrý. Ježíši Kriste,“ opakoval ten muž. „Kolik je ti? Devět, deset? Mám vnučku tvého věku. Je jak peříčko, úplně jako ty.“

„Já jsem *dvanáctileté* peříčko,“ ohradila se, protože ano, vadilo jí, že v letním průvodu Paradise Springs po ní pořád ještě chtějí, aby dělala elfa, fakt pěkně děkuju. Sehnula se a začala

hmatat po brýlích, ale pak si uvědomila, že jí uvázly ve vlasech, které zároveň sloužily jako její osobní ztráty a nálezy. Vymotala je a nasadila si je, načež zjistila, že muž s velikým, zpoceným, přátelským, kníratým obličejem vypadá úplně jako mluvící mrož.

Dívku ale nikde vidět nebylo.

„No tak dobře, dvanáct, беру na vědomí,“ opravil se muž. „Fujtajbl. Jsem strašně rád, že ti nic není. Už jsem myslel, že je po tobě.“

„Já taky,“ odpověděla Dizzy. Mysl jí divoce pracovala. „Doufala jsem, že se vrátím jako duch, ale nechtěla jsem být takový ten duch, co mlčí, víte?“ Cítla v sobě slova, slova, slova, úplnou přílivovou vlnu slov, jak se pokouší vydrat ven, jako se jí to stávalo ve starých dobrých dnech před rozvodem. Ano, někteří lidé, které nebude jmenovat, byli přesvědčení, že mluví moc a že by bylo nejlepší odoperovat jí hlasivky. Jenže tihle lidé tu nebyli, a tak se do toho dala. „To by bylo hrozné. Být tady, všechno a všechny vidět, ale nemoci mluvit, nemoci ani říct lidem svoje jméno, jako ti v naší vinici.“

„Ty bys nejspíš byla dost špatný mlčenlivý duch,“ prohlásil muž-mrož.

„No právě.“ Rozhlédla se. „Musím poděkovat té dívce, pane. Kam šla?“

Muž udělal grimasu, až se mu husté obočí naježilo. „Kdo kam šel? Já jsem viděl jenom slunce a pak tebe, jak tam stojíš a koukáš na nebe jako nějaká svatá socha. Dupl jsem na brzdy, div jsem je neulomil, ale hned nato jsi odletěla z cesty. Ty jsi asi hodně dobrá ve sportu, co, protože jsi fakt letěla. To byl pohled.“

„Kdepak, já sportovec fakt nejsem. To můj bratr Miles Dokonalý. Já sporty nenávidím, všechny. Nejsem dokonce ani ráda venku.“ Nadechla se, aby přibrzdila myšlenky, které měly

tendenci valit se v lavinách. „Letěla jsem proto, že do mě ta holka strčila, a pořádně. Prostě mě vyhodila do vzduchu. Vy jste ji neviděl?“ Znovu se rozhlédla po ulici, ale nikde nikdo nebyl, žádní turisté, dokonce ani auta. Ďáblův vítr změnil Paradise Springs ve vyschlé prašné město duchů. „Měla barevně vytetovaná slova,“ Dizzy si sáhla na paži, tam, kde dívka měla vytetované slovo OSUD, „a byla moc krásná. Její obličej –“

„Jsme tu jen my dva, milánku. To bude tím horkem. Nikomu to moc nemyslí.“

Vracela se vinicemi pod palčivým sluncem, propocené oblečení se jí lepilo na tělo a pořád nemohla dostat z hlavy tu dívku. Její červenofialovou vůni. To, jak se podívala přímo na Dizzy, z očí do očí. „Neboj. Bude to dobré,“ řekla ta holka podivným, zastřeným hlasem, a pak ťukla Dizzy prstem do nosu – *tút*. A v té chvíli se ztratilo všechno zděšení a panika z blížícího se auta. Ztratilo se zděšení a panika *ze všeho*. Ta dívka měla úplně všude světlo, proudilo jí kolem hlavy, kolem těch nekonečných duhových vlasů, jako svatozář.

Jako svatozář.

A pak vyhodila Dizzy do vzduchu.

DIZZY

Další den ráno seděla u snídaně – byla živá, dýchala, přemýšlela a *dotkl se jí anděl!* Sotva si dokázala tu novinku nechat pro sebe. Měla chuť ji vykřičet na Milese Dokonalého, který seděl proti ní, ale ten jako by měl před sebou značku *Nepřibližovat se*, to jest hrbil se nad nějakým románem jako vždycky a havraní kudrny se mu taktéž jako vždycky kudrnatě havranily kolem princátkovského obličeje.

Dizzy a její straší bratr Wynton neměli tušení, kde se Miles Dokonalý vzal. Dostal sportovní stipendium na nóbl soukromou školu tři městečka od toho jejich (Wynton, stejně jako Dizzy, každou chvíli narazili do zdi). Byl tichý, vážný a děsivě krásný (Wynton, stejně jako Dizzy, vypadal jako žába v paruce a provozoval nevážné polštářové bitvy a velmi netiché hádky). Rád chodil běhat do přírody (Wynton, stejně jako Dizzy, miloval stěny, střechy a zobání u televize).

Navíc byl Miles Dokonalý taky dobrý člověk. Ve volném čase chodil venčit třínohé psy a hřebelcovat slepé koně do útulku (Wynton se vždycky dostával do průšvihů a před pár týdny ho dokonce i zatkli, a Dizzy se specializovala na ošklivé myšlenky o spolužácích). A třešnička na dortu, který by Miles Dokonalý nikdy nejedl, protože si neliboval v sladkostech (bez komentáře): dva roky po sobě ho ve školní ročence zvolili „třídním idolem“ a tím, kdo „nejpravděpodobněji v životě uspěje“.

Když byla Dizzy s Milesem Dokonalým, připadala si obzvlášť bradavičnatá.

Šťouchla ho do ruky. „Včera jsem viděla anděla. Byla to holka.“

Nezvedl oči od knihy.

„Zachránila mi život.“

Nic.

„Možná tak, že mě šťouchla do nosu.“

Nic.

„Milesi!“

„Čtu,“ řekl, aniž zvedl hlavu.

Dizzy byla nejmladší a drobná a teď bez kamaráda a poprděná, takže jistí členové rodiny jako tady pan Dokonalý si zřejmě myslí, že se můžou tvářit, jako kdyby neexistovala.

„Fakt anděla, jako vážně, Milesi. Byla hrozně cool, měla tetování a tak.“

Otočil stránku.

Dizzy si prohlížela jeho oči s dlouhými řasami, tu pitomě dokonale vykrojenou pusou, lenivé volné kudrny, které se leskly a nikdy se nezkrabatily (jako u Samantha Brooksweathervé!). Jeho ostatní rysy třídního idola. Vážně, jak je to možné, že ona, poprděná, a pan Dokonalý vůbec patří ke stejnému živočišnému druhu, natož ke stejné rodině?

„Totiž Milesi,“ pokračovala, „on člověk neví, jestli není třeba dneska jeho poslední den. Může ho přejet nákladák nebo trefit asteroid nebo se mu pod nohama propadne zem. Je to hrůza, že člověk si vůbec nemůže vybrat, kdy umře, nemyslíš? Nepřipadá ti hrozně těžké být smrtelný?“

Miles se zakuckal suchým toustem z hnědé rýže (bez komentáře) a pak se zase vzpamatoval, a za celou dobu nezvedl hlavu od knihy.

Grr.

Měli bychom se všichni víc snažit být jako Miles, říkala vždycy její matka. Nikdy nepromarní ani minutu. Dizzy promar-

nila všechny minuty. Bylo to tím, že jí čas ubíhal rychleji než většině lidí. Jak jinak vysvětlit, co se dělo, když se zapomněla na internetu? Nebo se podívala z okna? Nebo cokoli? Často potajmu četla ty malé bločky, co Miles Dokonalý nosil v zadní kapse a pak si je schovával do spodní zásuvky prádelníku. Dřív tam byla spousta seznamů různých úkolů, ale v poslední době začaly být pěkně ujeté. Například nedávno v nich stálo: *Najít někoho na výměnu hlavy.*

„Já nechci umřít vůbec,“ nenechala se odradit Dizzy. „Myšlím jako vůbec vůbec vůbec. Chci být nesmrtelná. Spousta lidí říká, že by je začalo nudit, kdyby žili tisíce let, nebo že by je deprimovalo vidět znovu a znovu umírat všechny, které mají rádi. Mě ne. Co tebe?“

Dizzy na Milese s očekáváním pohlédla.

Otočil stránku.

Dívala se, jak mu slabě září kůže.

Dívala se, jak se mu chvějí řasy.

Dívala se, jak je čím dál dokonalejší.

Sourozenecké vztahy mezi nimi nějak nefungovaly. Rozhodně nebyli jeden pro druhého dobrá společnost k snídani. Ona vlastně vůbec s Milesem moc často sama nebyla, to až v poslední době. Nikdy nechodil dolů na snídani (nebo na večeri nebo na filmy nebo na spontánní tanečky nebo pekařské maratony nebo hlučné hádky nebo polštářové bitvy), když u toho byl Wynton, a to bylo denně, dokud před dvěma týdny máma Wyntona nevykopla a nevyměnila zámky. (Až na to, že teď právě Wynton tábořil na půdě, protože mu Dizzy bez dovolení nechala venku klíče.)

Dizzy věděla, že Milese Dokonalého štve, na stupnici od jedné do deseti to odhadla tak na sedmičku, ale co? Ji zase štválo, že ji tak ignoruje. Hrozně štválo. „A víš co?“ zkusila to ještě jednou. Měla v repertoáru pár věcí, které by přiměly

k rozhovoru i kámen. „Nebudeš tomu věřit, Milesi, ale v Pensylvánii je ženská, která má orgasmy, když si čistí zuby.“ To našla na jedné stránce včera večer, když se snažila přijít na to, co dělá špatně s tou masturbací. Popadla vidličku a pro dramatický efekt s ní zahrála čištění zubů, a přitom si přála, aby to vypravovala Ještěrkovi.

Podráždění zřejmě dosáhlo desítky, protože Miles vstal – byl teď hrozně vysoký, jako kdyby měli v rodině telegrafní sloup, popadl knihu a vyrazil ven na verandu, do toho vedra. Orgasmy s kartáčkem v ruce neměly žádaný účinek. Pan Dokonalý má zjevně rozbitý smíchoměr. Přesto se zvedla a šla za ním, protože si nemohla pomoci, ale pak uslyšela řítícího se psa a rozhodla se zůstat v klimatizovaném domě.

Miles byl mezidruhová senzace. Když nezavřeli hlavní vchod, změnil se jeho pokoj v psí školku. Měla podezření, že si s nimi povídá, jako to dělal svatý František. Dizzy neměla psy ráda. Proč pro všechno na světě strkají čumáky do její žhavé výhně? Měla radši pasoucí se krávy a koně na vzdálených polích, rozumná zvířata, která nejsou úchylná. Znovu si sedla a zakrojila do teplého perníku, který upekla včera večer a teď ohřála. Stoupala z něj pára a v ní voněla směs hřebíčku a melasy – chrpově modrá, která zabarvila Dizzyino zorné pole, když ji zhluboka vdechla a věnovala se ještě chvilku úvahám o Milesovi Dokonalém.

Když byla malá, byla náměsíčná, a jednou dokonce došla až do vedlejšího domu k paní Bellové. Uvnitř domu byl ale jejím nejoblíbenějším cílem Milesův pokoj. Noc za nocí ve spánku odkráčela do jeho ložnice a stočila se do klubíčka na hnědém sedacím vaku pod oknem. Tak zjistila, že Miles Dokonalý ve spánku pláče. Fňukání ji vzbudilo, došla k němu a sáhla mu na paži. Tím dotykem to vždycky zarazila. Ale ještě zvláštnější bylo, že ať byla v pokoji sebevětší tma, vždy-

ky ho viděla. Nikdy se nevzbudil a ona o tom nikdy nikomu neřekla – ani o tom pláči, ani o tom, že ve tmě září, ale často měla pocit, že skutečný Miles je ten chlapec, který vzlyká ve tmě a vydává jakési podivné snové světlo, ne tenhle dokonalý kluk, který je spíš jako nájemník než jako bratr.

Upřímně řečeno, občas Dizzy zapomínala na Milesovu existenci. Pro ni byl bratr jen ten starší, Wynton. A Wynton o Milesovi Dokonalém říkal, že je snob, že má v prdeli pravitko, nebo že si myslí, že je lepší než oni, nebo že je zasranej podvodník, a spoustu jiných zlých věcí, které Dizzy znepokojovaly.

Zabořila nůž do levandulového másla (z restaurace mámy šéfkuchařky), začala ho mazat na perník a sledovala, jak se rozpouští do jeho prohlubní. „Jsi tady?“ zeptala se do vzduchu, protože si nebyla jistá, jestli se andělé můžou stát neviditelnými, což by znamenalo, že její anděl může sedět na vedlejší židli. „Jestli tady jsi, krásný anděli, tak ti moc děkuju, že jsi mě včera zachránila. Vážně bych hrozně ráda –“

„Dizzy!“ zaslechla a vyskočila ze židle. Byl to chraplavý hlas, mužský hlas, ale to přece nic neznamená, ne? Andělé pravděpodobně můžou střídat pohlaví i věk, jak chtějí. Nebo jí možná poslali nového.

„Ano?“ řekla a odložila perník. „Dneska tě nevidím.“

„Tady jsem. To jsem já.“

Dizzy se otočila a uviděla u okna strýce Clivea, jak ji k sobě gestem volá. Ale zatraceně. Hlavu měl nakloněnou na stranu, aby na ni mohl lépe mluvit tou skulinou v okně, kterou nikdy nedokázali úplně zavřít – dům byl přes sto let starý – ani když klimatizace jela na plné obrátky. „Myslela jsem, že jsi anděl,“ řekla.

„Tak to jsi první. Poslouchej, něco se mi zdálo o Wyntonovi.“

Došla k oknu, otevřela ho víc a strýc se narovnal. Ofoukl ji horký závan jako z trouby, plný jeho pachu – cigarety, pot a alkohol, rezavá barva. Vypadal jako yetti. Měl povislou tvář a blondaté vlasy, vousy dlouhé a neupravené, oblečení obnošené a nesourodé, a pupek mu rostl málem každou hodinou. Na sobě měl i přes to vedro flanelovou košili a zablácené džíny. Zarudlá tvář se leskla potem. Říkalo se o něm, že kdysi dávno to býval playboy, ale bylo těžké si to představit. Máma je varovala, ať se strýci vyhýbají, když pije, což bylo vlastně pořád. Říkala, že lidi se někdy zlomí a už se nedají spravit, ale Dizzy s tím nesouhlasila. Byla přesvědčená, že spravit se dá každý. Strýček byl osamělý. Dizzy to při každém setkání s ním cítila jako spodní proud. Nikdy neřekla matce ani nikomu jinému, že ho často zahlédne, jak se v noci plíží do jejich domu přespat stočený na ošoupané červené sametové pohovce jako smutná stará puma.

Strýc Clive se nahnul dovnitř a začal: „V tom snu Wynton hrál na housle, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Pak otevřel pusku a chtěl zpívat, ale zas nic. Pak začal dupat, ale vůbec to nebylo slyšet. Chápeš?“

Kývla. „Už v sobě neměl hudbu.“

„Přesně. Já věděl, že to pochopíš, kotě. Je to znamení. Musí být opatrný.“

„Já mu to řeknu,“ kývla.

Strejda Clive si pohladil vousy a těžkýma vážnýma očima se jí zadíval do tváře. „Fajn. Dobře. Zastav se brzo na návštěvu a všechno si to povíme.“ Otočil se k odchodu. Samozřejmě že Dizzy nikdy mámě neřekla ani to, že chodí strýce navštěvovat do hnědého domu na kopci. Ráda ho poslouchala, jak hraje na klavír a občas na trubku. Ráda si prohlížela jeho kresby a fotky krav. Ráda poslouchala jeho sny a Davida Bowieho. Ale nejvíc milovala, když mluvil o jejím ztraceném otci, svém starším bratru Theovi, což dělal, dokud se jako vždycky neroz-

čilil a nevyhnal ji. Dizzy věděla, že strýce navštěvuje i Miles Dokonalý. Wynton to ale nedělal nikdy. Tvrdil, že strejda má smolné mojo a takové smolné mojo je prý prudce nakažlivé.

Dizzy se dívala, jak strýc dusá teď vyschlým korytem říčky rozdělující jejich a jeho pozemek a pak nahoru do kopce, jak kličkuje mezi rozpálenými vinicemi, které už dávno pronajímal jiným vinařům. Fallovy vinice a Fallovo víno byly kdysi považovány za jedny z nejlepších v celém údolí. Ale to bylo předtím, než táta vstal z mrtvých v nemocniční márnici (*jo!*) a pak zmizel do noci. Nebo utekl. Nebo kdoví, co se s ním stalo. Dizzy se po něm stýskalo, i když ho nikdy neviděla – bylo to jako mít žízeň, ale pořád.

Chtěla skutečného tátu, aby mohla přestat tajně předstírat, že její táta je Wynton.

Položila ruce na okno a dívala se, jak se strýcova postava zmenšuje a zmenšuje. Snažila se představit si Wyntona, který už v sobě nemá hudbu, ale nedokázala to. Nebylo to možné. Jiní lidé hudbu hráli – Wynton hudba *byl*. Mávla nad tou předtuchou rukou a sledovala strýce pohledem, dokud nezmizel za kopcem. Potom přimhouřila oči, naklonila hlavu ke straně a vyprázdnila mysl, jak to dělala, když chtěla zrakem duše spatřit méně vědomé obyvatele Fallových vinic.

A... hele.

Na vinici se sauvignonem blanc se objevili ti líbající se duchové. Dva třpytiví starší muži, jeden tmavý, jeden blond, se tam v ranním světle blikavě rozsvěcovali a zase zhasínali. Ti duchové se milovali, a kdykoli se políbili, vznesli se do vzduchu. Přála si nebyt jediná, kdo je vidí, ale už dávno se o nich nikomu nezmiňovala (mimo Wyntona a Ještěrku). Měla už dost těch řečí o tom, jak přehnanou má fantazii, což ve skutečnosti byl jen slušný způsob, jak jí sdělit, že lže nebo že se zbláznila.

Dizzy měla už dlouho podezření, že ten duch s tmavými vlasy je její pradědeček Alonso Fall, protože vypadal jako ta socha na náměstíčku. Až na to, že podle plakety na té soše byl Alonso Fall ženatý, takže Dizzy nechápala, proč by se v posmrtném životě líbal s nějakým mužem.

Ale přesto ty dva blikavé muže zbožňovala a chtěla s někým zažít přesně to, co spolu mají oni, jenom živá a ne nemá. I když možná, že ti dva si spolu jazykem duchů povídat můžou, jenom ona to neslyší. Zbožňovala i jejich nejlepší přítelkyni, ducha starší ženy, která nosila mužské šaty a běhala vinicemi bosá, dlouhé rezavé vlasy propletené květinami za ní vlály jako rudá řeka čerstvých květů.

„Ahoj, pánové,“ zavolala na vznášející se muže. „Víte něco o andělech?“ Odpovědi se ale samozřejmě nedočkala. Líbali se a vznášeli, propletení a uchvácení jako vždycky.

Byli jeden pro druhého věčností.

Vzkříšení vinaře Thea Falla

Paradise Springs – Byl to zá-
rak, nebo v nemocnici se-
lhaly lékařské přístroje? Tu-
hle otázku si kladou obyvatelé
Paradise Springs v souvislosti
s údajným vzkříšení známého
vinaře Thea Falla. Fall náhle
onemocněl virovým zápalem
plic a minulý čtvrtek upadl
do kómatu. Čtyři dny nato ze-
mřel. Čas smrti byl zazname-
nán na 18:45. Pár hodin nato
ovšem Fall popíjel v nemoc-
niční márnici tequilu s Jose
Rodriguezem. Oba muže vi-
díte na fotografii označené

datem a časem. Rodriguez to
líčí tak, že měl pauzu a hrál
šachy s jiným nemocničním
zřízencem Tomem Steadem,
když se náhle z patologického
vaku na stole ozvalo volání.
Stead podle Rodrigueze utekl
z márnice s křikem, přesvěd-
čený, že mrtví vstávají. Stead
se pro *Gazette* vyjádřil v tom
smyslu, že v nemocnici ho už
nikdo neuvidí. Rodriguez vak
rozepnul a přivítal Thea Falla
zpátky mezi živými sklenkou
tequily. Okresní nemocnice
vyřadila srdeční monitor, kte-
rý nedokázal zachytit Fallův
tep, a žádá veřejnost o pří-
spěvky na koupi nového.

Zmizení vinaře Thea Falla

Paradise Springs – Oblíbený
vinař Theo Fall, který se před
nedávnem zotavil z virového
zápalu plic, nebo vstal z mrt-

vých (podle toho, s kým
v městečku mluvíte), zřejmě
opustil svou rodinu, domov,
městečko i své skvělé vinice.
Manželka Thea Falla Berna-
dette, šéfkuchařka a majitel-
ka restaurantu Modrá lžíce,

kteřá právě čeká třetí dítě, si podle zdrojů blízkých rodině nedokáže celou věc vůbec vysvětlit. Našemu zdroji prozradila, že její manžel po

sobě zanechal dopis. Jeho obsah ovšem sdělit odmítla, je si ale jistá, že vinař se do Paradise Springs nevrátí. Začíná přituhovat, jak se říká.

Městečko se pokusilo zadržet vinaře

Thea Falla

Paradise Springs – Většina starousedlíků může potvrdit, že vstoupit do Paradise Springs a zase z něj odjet může být občas velmi obtížné. Od doby, co byla vynalezena auta, se často na hranici městečka bez zjevného mechanického důvodu porouchají, jako by si samo Paradise Springs nepřálo, aby do něj někteří lidé vstoupili a jiní ho opustili. Před érou automobilů občas hranici odmítali překročit koně, takže kočáry a jejich rozčilení cestující uvízli u silnice v hostinci a baru příznačně nazvaném *Příště víc štěstí*. Teď nám oči-

tý svědek hlásí, že když Theo Fall před týdnem odjížděl z města krátce poté, co byl prohlášen za mrtvého po virovém zápalu plic, popraskaly jeho autu naráz všechny čtyři pneumatiky. „A on jel prostě dál. Vypadalo to, jako kdyby ho nic nemohlo zastavit,“ říká místní obyvatel Dylan Jackson, který právě u krajnice měnil pneumatiku poštíženou stejným osudem. „Ten chlap vypadal jako všechno špatné počasí na světě dohromady. Svítil jsem si na to světlicí, takže jak se řítil kolem, viděl jsem mu rovnou do auta. A aby se Theo tvářil takhle, to jsem tedy ještě opravdu nezažil. Jestli chcete něco vědět, ten se už nikdy nevrátí.“

DIZZY

Dizzy zase seděla u snídaně s plnou pusou a přemýšlela o tom, že kdyby ji včera nezachránil ten anděl, teď by tady vůbec nebyla a nejedla by horký perník s levandulovým máslem, když do kuchyně vešla matka. „Dobré jitro, *chouchou*,“ řekla máma šéfkuchařka jako každé ráno.

„Já nikdy nechci umřít,“ sdělila jí Dizzy. „Jako nikdy. Takže si nemusíš vůbec dělat starosti, že bych spáchala sebevraždu.“

„Dizzy!“ Její matka takhle vyslovovala její jméno často, jako hrubé slovo. „To mě nikdy ani nenapadlo.“ Zavrtěla hlavou, jako kdyby z ní tu myšlenku chtěla vytrást. „Až teď.“ Matka měla tvář plnou pih, stejně jako Dizzy, a na hlavě podobnou krepatou hřívu, ale nepřipomínala žábu a nebyla stařená jako peříčko.

Máma položila kabelku na linku. Dizzy v ní zahlédla její zápisník. Byla to mámina bizarní verze deníku, plná dopisů, které nikdy neposílala. Říkala, že s tím začala asi v Dizzyině věku, když umřel její bratr Christophe a ona s ním zoufale potřebovala mluvit. Nejdřív psala jenom Christophovi, ale časem začala psát kdekomu, včetně svých zemřelých rodičů, Dizzyina zmizelého otce a dokonce i Dizzy samotné. Tuhle konkrétní informaci Dizzy získala tak, že možná tak trochu čenichala a hledala zmínky o svém jménu. Většinou to byly sentimentální řeči o tom, jak moc má Dizzy ráda, i když je tak divná a pusu nezavře. Viděla taky mámin dopis jablku. A jeden i jídlu, které máma šéfkuchařka ochutnala v San Franciscu. Z tohoto zápisníku se kdysi taky dozvěděla, že máma

šéfkuchařka vaří večeři pro Dizzyina dávno zmizelého otce a nechává ji v restauraci pod ohříváčem. Úplně každý večer. Totální mimoňka.

„Víš, co mě napadlo?“ řekla Dizzy mimoňce. „Co kdybych už nikdy nevyšla z domu, aby se mi nemohlo stát nic moc hrozného? Nenudila bych se. Mohla bych péct a koukat na filmy a seriály a pracovat na svých výzkumech. V podstatě to, co dělám stejně, ale nehrozily by mi katastrofální nehody nebo ponižování od spolužáků –“

„Ponižování od...? Stalo se něco? Proto jsi doopravdy včera utekla z tělocviku?“ Po Dizzyině dramatickém odchodu volali ze školy mámě šéfkuchařce do restaurace a máma šéfkuchařka volala jí. Dizzy matce řekla, že už nevydržela to vedro, ale že už je v pořádku, je doma a peče perník.

„Ne,“ lhala Dizzy. „Nic se nestalo. Bylo jen hrozně horko a...“

Dizzy žvanila, dokud matka nezačala mít skelný pohled. Nebylo to poprvé, co Dizzy zmizela ze školy.

„Nemůžeš takhle utíkat, miláčku,“ napomenula ji. „Příště zajdi za ošetřovatelkou, ano?“

Dizzy si postrčila židli, aby na mámu šéfkuchařku líp viděla. Matka byla velká a nápadná. Když nepracovala, nosila květované šaty a vysoké podpatky. S oblibou říkala, že bojuje proti patriarchátu tím, že se nepřizpůsobuje sociokulturním standardům vyhublé ženské krásy. I na lednici měla magnetky s hesly podobného druhu: *Diety jsou pro slabochy*, *Nikdy nevěř hubenému kuchaři* a *Já jsem feministka, jaká je tvoje super-schopnost?* Dizzy považovala matku za krásnou. Jako všichni.

Dobře známý fakt: Dizzy nikdy, ani jedinou minutu svého života, krásná nebyla a nikdy nebude. V loterii vzhledu nevyhrála. Všimla si, že jediní lidé, kteří tvrdí, že na vzhledu nezáleží, jsou ti krásní jako Miles Dokonalý a máma. Na vzhledu

záleží. Používejte trochu hlavu! Co by mohlo být jasnější než tohle? Usoudila, že když bude s někým chtít duševně splynout, bude muset najít nějakého mystického, zahloubaného kluka. Takového, který uvidí jen její dobré srdce.

Matka včera přišla domů až hodně pozdě, až když Dizzy byla v posteli, a tak to ještě nevěděla. Dizzy se o tak přelomovou životní událost nechtěla dělit po telefonu. „Mami, mám skvělou zprávu, úžasnou zprávu –“

A... matka s někým telefonovala, protože co si budeme povídat, pro tyhle lidi Dizzy neexistovala. Nebyla ani smítko prachu. Byla atom ve smítku prachu. „To jsem fakt ráda, že jsme získali sauté kuchaře, jak on se jmenuje... jo, Felix Rivera,“ říkala máma do telefonu svým šéfkuchařským hlasem. „To jídlo, co uvařil – senzace. Líbí se mi na něm všechno... jo, zvláště ten klobouk.“ Dizzy poznala, že to je Finn, mámin sous chef, zástupce. „Tak jo, jdeme na to... ne, ne, vezmi místo toho čekanku nebo štěrbák. Moment, oni vážně už mají dýňové květy? Vezmi je... ne, halibuta ne! Ten mi leze i ušima! Vezmi pstruhy. Uděláme...“ Dizzy přestala matku poslouchat. Vstala, postavila se k lince a nejdramatičtějšími gesty dávala najevo, že s ní opravdu potřebuje mluvit. Zbytečně. Nákupy na dálku s Finnem pokračovaly dál a dál. Dizzy začala mávat matce rukama před obličejem, což mělo jenom ten výsledek, že se matka otočila zády a pokračovala v konverzaci tváří ke sporáku. „Studenou polévku, ale ne gazpacho. Co třeba tu chlazenou okurkovou s avokádem? Jo, dobře, to je fajn nápad, uděláme taky crudo. Tak ten halibut –“

Dizzy zaječela: „Mami, jsem těhotná!“

Matka se prudce otočila a pustila telefon. „Cože?“ Z tváře se jí vytratila všechna barva. Ajaj. Dizzy honem zacouvala. „Ne, ne. To ne. Jasně že ne. To jsem viděla ve filmu. Ale vážně ti potřebuju něco říct.“

„Jak mi můžeš dělat takové věci? Málem jsem dostala infarkt.“ Obě ruce teď tiskla k hrudi. „Už to prosím tě nikdy nedělej. Slibuješ?“

„Slibuju.“

Matka se sehnula a zvedla telefon. „A už jsme se domluvily, že nikdy žádný sex, pamatuješ?“ Podívala se na telefon, povzdechla si a odložila ho na linku. „Doufám, že ten pás cudnosti ti ještě sedí? Nepřekází ti moc pod džíny?“ Tomu se Dizzy zasmála a matka se usmála tak, že její už tak mžouravé oči byly ještě mžouravější. Dizzy a máma šéfkučarka byly partačky na smích. „No dobře, tak co máš tak důležitého, moje netěhotné dítě? Jsem jedno ucho.“

„Včera jsem viděla anděla.“ Dizzy si položila ruce na srdce stejně jako matka, aby jí ukázala, jak je to vážné. „Fakt, mami. Přišel ke mně anděl.“ Vynechala tu část, jak ji málem přejel kamion a jak jí anděl zachránil život, protože matka se na ni každou chvilku zlobila, že nedává pozor, co se kolem ní děje, zvlášť když přechází přes ulici. „Cítila jsem něco hrozně hlubokého. Ještě to cítím. Něco –“

„To si snad děláš legraci.“ Matka zvedla ruce do vzduchu. „To je jako s těmi tvými mlčenlivými duchy. A co to bylo potom? Sám Pánbůh u tebe ve skříni?“ Kdysi udělala tu chybu, že matce jednou večer řekla o svém tušení. „A teď zase anděl. Kvůli tomu mě rušíš, když telefonuju? Dizzy!“ Vzala do ruky mobil, vyťukala číslo a přiložila si ho k uchu. „Finne, omlouvám se, mojí dceři přiskočilo. To bude asi dědičné ... no ale k čemu je zdravý rozum, že jo?“ Zpražila Dizzy pohledem a do telefonu řekla: „Fajn, pokračuj. Vlastně víš co? Já tam prostě přijedu. Sejdeme se za čtvrt hodiny u stánku farmy Štěstěna.“ Ukončila hovor a pak varovně zvedla na Dizzy prst. „Za žádných okolností nepouštěj do tohoto domu svého bratra. Slyšíš mě?“

„Slyším tě.“ Dizzy přistoupila ke dveřím, pootevřela je a křikla na verandu na Milese Dokonalého: „Máma říká, že nesmíš zpátky do domu! Je mi líto!“

„Hrozně vtipné.“ Máma si zapnula šéfkuchařskou halenu. „Myslím to vážně.“

Dizzy nerada lhala, a tak připomněla: „Vyměnila jsi zámky, pamatuješ?“ Byla to pravda, ale Dizzy vynechala ten detail, že Wynton díky ní už v domě je. „Mami, kdybych umřela při nějaké náhodné nehodě, než se zas uvidíme, tak chci, abys věděla, že ti neodpustím, jak s ním zacházíš. Wynton říká, že ten prsten ani nevzal. A bouračku může mít každý.“

„Co blázníš? Při žádné náhodné nehodě neumřeš,“ mávla rukou matka, protože zjevně nehodlala s Dizzy diskutovat o té noci, kdy Wynton udělal z jejího auta vrak, protože s ním na náměstí najel totálně opilý do pomníku Alonsa Falla, jejich pradědečka, a urazil přitom soše hlavu. Účet od města činil 20 000 dolarů a Wynton skončil ve vězení.

„No, jestli umřu, tak tohle je moje závěť,“ řekla a ukázala na lístek, který ráno nechala na ledničce. „Říkala jsem si, že je důležité, abys to měla.“

Máma šéfkuchařka se na Dizzy podívala, jako by chtěla říct *Z které planety jsi spadla*, ale pobaveně. „Chouchou, byla jsi vždycky takhle divná?“

„Jo,“ kývla Dizzy. „A dobře známý fakt, mami: Židi rozhodně na anděly věří. Tvoje duchovní tradice. Tvoji lidi.“ Nechodili do synagogy, ale máma připravovala sederovou večeři a na Jom kipur zavřela restauraci a postila se. Dizzy s ní vždycky v nejsvětější den zůstávala doma a předstírala, že se postí, ve skutečnosti se ale cpala vším, co jí přišlo pod ruku, v nutných případech schovaná za dveřmi lednice.

Máma šéfkuchařka protočila oči. „Prosím tě, to rozhodně není pravda. My jsme praktičtí lidé.“

„Náhodou, židovská tradice je plná andělů,“ nedala se Dizzy. „Vyhledala jsem si to včera večer po svém setkání –“

„Po svém setkání!“ Matka se zasmála. „Dizzy, prosím tě. *C'est folle*.“ Máma francouzská slova vypouštěla z úst málokdy.

„To není folle –“ Odmlčela se, protože po schodech dolů ve svých motorkářských botách dusal Wynton. Měl tmavé brýle, zubil se od ucha k uchu tím křivým úsměvem, takže mu byl vidět uštípnutý zub, který si pořídil při nějaké rvačce v pastáku. Na sobě měl roztrhané černé džíny a černé tričko s logem jeho kapely The Hatchets. Z pusy mu visela nezapálená cigareta. Pod paží nesl ošoupané pouzdro na housle. Vypadal, jako by patřil na obal alba, ostatně jako vždycky. Vzhled žáby v paruce mu svědčil líp, jako u kluků vůbec a zvlášť u muzikantů.

Dobře známý fakt: kluci můžou být nejen oškliví, ale taky sexy oškliví.

„Slyším správně, že naši Kudrnku navštívil nebeský posel?“ zeptal se a Dizzy se zmocnila radost, která se šířila jako plamen.

„Jo, to slyšíš správně!“ vykřikla. Aspoň jeden člověk v téhle rodině ji poslouchá, věří jí, oceňuje ji!

„To se mi líbí,“ prohlásil, odložil pouzdro a zastrčil si cigaretu za ucho. Pak v rychlém sledu popadl Dizzy do náručí, zvedl ji, jako kdyby nic nevážila, zatočil s ní dokola a zpíval přitom písničku od Beatles *Dizzy Miss Lizzy* (podle něj to byla její znělka). Ve stejné rychlém sledu se začervenala, vyjekla a rozchechtala se a pak byla celé světelné roky daleko od toho smutného, nudného, prdícího bezještěřkového světa. Stoprocentně wyntonizovaná za pouhých pět vteřin.

Její matka – které se momentálně vyhýbala pohledem kvůli těm klíčům, co nechala venku pro Wyntona – jednou Dizzy vyprávěla o lanýžích. Prý se kdysi věřilo, že bílé lanýže

vznikají, když obyčejné houby zasáhne blesk. A právě tak přemýšlela o Wyntonovi – na rozdíl od ostatních obyčejných hub jako ona měl v sobě blesk.

„No tak fajn,“ řekl svým chraplavým hlasem a postavil ji na zem. „Nejvyšší čas si udělat trochu očko u Všemohoucího.“ Pocuchal Dizzy vlasy. „Pošli mi toho anděla taky. Nějaký božský zásah by se hodil.“ Usmál se na Dizzy celým obličejem, každým zubem, pihou a záhybem. „Chyběla jsi mi, Kudrňko,“ řekl, a její srdce povyroستlo o jednu velikost.

„Ten anděl je holka, má dlouhé vlnité duhové vlasy a všude tetování,“ vyprávěla. „Tu nepřehlídneš.“

Wynton otevřel pouzdro na housle a vytáhl povadlé plané květiny. Dizzy zahlédla v květech mravence. Wynton pořád něco trhal. Když žil doma, všude po nábytku vždycky umíraly nějaké osobně nasbírané kytky.

Wynton vydechl, otočil se k mámě šéfkuchařce, která stála u linky, tváře měla zarudlé a pohledem mu vypalovala díru do hlavy. Trásla se. Tohle je opravdický hněv, pomyslela si Dizzy, tohle se u mámy často nevidí, ta si dokáže udržet klid i v chaotické restaurační kuchyni. Wynton zamířil k ní, paže zvednuté, jako by se vzdával, v jedné ruce zlomené, umírající květiny.

Máma šéfkuchařka si Dizzy změřila přísným pohledem. „Ty jsi ho pustila dovnitř?“ Dizzy předstírala, že ohluchla. Máma se obrátila znovu k Wyntonovi. „Přestaň prosím zneužívat velkorysého srdce svojí sestry, abys mě obešel. Až se vrátím z farmářského trhu, nechci tě tady vidět.“ Dizzy se snažila neusmívat. Nevěděla, že si o ní matka myslí, že má velkorysé srdce. Ani ona sama nevěděla, že má velkorysé srdce.

„Slyším tě,“ prohlásil Wynton, sáhl do kapsy a něco vylovil. Dizzy se postavila na špičky, aby to viděla. Byl to ten zásadní prsten se safírem a diamantem. Ajaj. *Přece jen* ho ukradl. „Omlouvám se,“ řekl a vložil ho mámě šéfkuchařce do ruky.

„Odpusť mi to, ano? Potřeboval jsem nový smyčec na dnešní vystoupení. Fakt mě to mrzí, mami.“ Dizzy viděla, jak matka polkla, když se dívala na prsten ve své dlani. Vypadalo to, že se rozpláče. Wynton pokračoval: „Měla jsi pravdu. Vzal jsem ho, ale včera jsem prodal motorku, abych ho mohl vykoupit zpátky ze zastavárny.“ Dizzy to šokovalo a z matčina obličje poznala, že i ona je ohromená. Jeho milovaný motocykl?

„Oukej,“ protáhla máma.

„Když jsem ho bral, pořádně mi to nemyslelo.“

„Tobě to nikdy pořádně nemyslí – to je ten problém.“

„Všechno se teď změní, mami. Snažil jsem se ti to říct. Dneska si mě přijede poslechnout jeden chlápek –“

„Neslyšela jsi už tohle všechno někdy, Dizzy? Protože já rozhodně jo. Tenhle chlápek, tamten chlápek, tenhle koncert... A pak moje totálně zrušené auto a u dveří policie –“

„Všechno ti to zaplatím. Uvidíš. Tentokrát je to jiné.“ Zazrazil se a pak se usmál tím úsměvem, při kterém holkám explodovaly hlavy.

Matka si unaveně povzdechla. „Kvůli tomuhle úsměvu ti toho v životě prošlo zbytečně moc, Wyntone. Na tomhle všem nic k smíchu není. Nechci, abys skončil jako –“

„Jako strejda Clive?“ dořekl Wynton.

„Měla jsem v úmyslu říct, že nechci, abys skončil jako vagabund.“ Začala jako každý den hledat klíče. Dizzy je viděla na lince, ale neřekla nic. Nelíbilo se jí, když matka odjížděla. Přála si, aby matka měla klokaní kapsu, ve které by se ona mohla pohodlně celý den povalovat.

„Vyhodila jsi mě, pamatuješ?“ řekl Wynton.

„Kradl jsi v mojí restauraci, pamatuješ?“

„Potřeboval jsem ty prachy, abych mohl natočit demo.“

„A kde je to demo?“

„On ho natočí,“ vložila se do toho Dizzy. „Určitě.“

Wynton se na ni usmál jako bláznivý strašák do zelí. „Vidiš to? Kudrnka ve mě ještě věří.“

„Já v tebe taky věřím, Wyntone,“ řekla máma. „Mohl sis mi o ty prachy říct a ne –“

„Jé!“ skočila jí Dizzy do řeči. „Strejda Clive chtěl, abych ti něco vyřídila. Zdálo se mu, že jsi hrál na housle, ale nevycházel z nich žádný zvuk.“

„Cože?“ Wynton se zamračil.

„Zdálo se mu, že už sobě nemáš muziku. Říkal, že to je předtucha...“ Dizzy se rozpačitě odmlčela. Uvědomila si, že o tom neměla mluvit. Matka jí často říkala, aby nejdřív odhadla situaci, než ze sebe něco vysype. A bylo jasné, že v téhle situaci o žádných předtuchách mluvit neměla.

Wynton se zamračil. „To se mi nelíbí. Neříkej mi to. Panebože, já to nesnáším, když se mu o mně zdá.“ Promnul si oči rukama. „To poslední, co dneska potřebuju, je uřknutí.“

„Žádné uřknutí neexistuje. Ani uřknutí, ani andělé. Zbláznili jste se oba? Proč proboha vy dva nemůžete být trochu racionálnější?“ zeptala se máma šéfkuchařka. Nedodala sice *jako váš dokonalý bratr Miles*, ale Dizzy to slyšela tak jako tak a předpokládala, že Wynton také. Bylo neuvěřitelné, kolik věcí vám lidé řeknou, aniž by je doopravdy řekli. „A Dizzy, tobě jsem říkala, ať se strejdovi Cliveovi vyhýbáš, když nemá střizlivé období, a to v poslední době rozhodně nemá.“ Matka zahlédla klíče, jak se schovávají za kávovarem. Sebrala je a s nimi i kabelku a zápisník.

„Uvidíš, mami,“ prohlásil Wynton a vrátil se ke stolu, kde nechal pouzdro na housle. Otevřel ho. „Tentokrát uvidíš.“ Vytáhl nástroj. Housle se zaleskly. Zvedl smyčec. „Na tohohle kamaráda padl celý můj zatracený motocykl. Poslouchej.“ Přejel jím po strunách. „Slyšeli jste někdy takový tón?“ Ještě chvilku hrál. „Mluvil tvůj anděl takhle sladce? Pochybuju.“

„Ty jsi kvůli tomu smyčci prodal motorku?“ To byl Miles Dokonalý. Stál ve dveřích a vypadal jinak než předtím. Oči měl chladné, zuby zaťaté, tělo napjaté.

„Jo.“ Wynton se na smyčec obdivně podíval a začal ho leštit košilí.

„Skvěle,“ řekl Miles, a než si kdokoli z nich uvědomil, co se děje, přehoupl se přes červenou sametovou pohovku, přeskočil konferenční stůl a řít se rovnou k Wyntonovi jako šílený býk.

„Milesi!“ křikla máma šéfkuchařka.

Dizzy vyjekla: „Anděli! Pojď honem!“

Wynton se zasmál a zvedl ruce nad hlavu, aby se chránil před Milesovým útokem, než si uvědomil, že Miles nejde po něm, ale po smyčci. „No to ani náhodou,“ zavrčel Wynton a schoval smyčec za záda, aby ho chránil, ale byl příliš pomalý. Miles popadl konec smyčce a vytrhl ho Wyntonovi z rukou, až mu rozřízl kůži. Dizzy viděla ve Wyntonově dlani čáru červených perliček.

Miles odskočil elegantně jako gazela se smyčcem v ruce a pak Miles Dokonalý bez zaváhání zlomil smyčec přes koleno vejpůl jako větvičku. Zamával jím ve vzduchu, upustil ho na podlahu a vyběhl ze dveří.

U protějšího okna, kde předtím stál strýc Clive, spatřila Dizzy tři duchy. Dva muže (už se nelíbili) a rusovlasou ženu. V mrtvých tvářích měli lítostivé, znepokojené výrazy.

Později si Dizzy říkala, jestli mohlo být všechno jinak, kdyby nenechala Wyntonovi venku klíč, kdyby ten den do domu nepřišel.

Vždycky přemýšlela o tom, jestli všechno, co se mu pak stalo, nebyla její vina.

Dizzyina poslední vůle (vyvěšená na ledničku)

Všem, kterých se to týká:

V případě mé neočekávané smrti podávejte prosím na mé pohřební hostině: minisufle s černými lanýži, tymiánové gou-gères, tartaletky s máslovou dýní a smaženou šalvějí a brioškové tousty s gravlaxem, crème fraiche a kaviárem (kaviárem se nešetří, mámo šéfkuchařko).

Jako dezert: čokoládové minisufle s malinami, aby se všichni hluboce a nekonečně zamilovali jako Samantha Brooks-weatherová a Jericho Blane v *Ted' žij věčně*.

Chci, aby Wynton hrál calypso na housle a aby všichni tancovali za měsíčního světla na vinici. Potom si prosím pusťte *Babetinu hostinu* na červené sametové pohovce jako jedna šťastná lidská hromada.

Hodně štěstí, světe. Pokusím se vrátit jako mluvící duch.

Srdečně vaše

Dizzy Fallová

Ze zápisníku neodeslaných dopisů Bernadette Fallové

Milá Dizzy,

bylo hrozně těžké to před tebou utajit, ale příští týden už se konečně všechno odhalí. Tak, moje chouchou, připravená? Víření bubnů... ten moučník, který jsi mi udělala, dávám na pravidelné menu! (Vzpomínám si na své první jídlo, které se ocitlo na menu kavárny mých rodičů. Byla to galetka s kyselými hrozný a sýrem taleggio. V mém životě to byl bod zlomu.) Bude se jmenovat „Dizzyiny crêpes s maceškovými květy a levandulovou šlehačkou,“ ledaže bys měla nějaký název, kterému bys dávala přednost. Už jsem Finnovi řekla, ať mi opatří čtvrt kila čerstvých macešek.

Jediná otázka: je na to Paradise Springs připravené? Tuhle jsi mluvila (a mluvila a mluvila a mluvila a mluvila, holka zlatá) o historii létajících lidí (úplně běžné téma) a uprostřed vyprávění jsi jim začala říkat vzdušní chodci. No a přesně takhle ten tvůj moučník zatočil se mnou, udělal ze mě vzdušného chodce! Očekávám, že až lidé dojedí, začne se mi celá jídelna vznášet ze židlí.

Nemůžu se dočkat příštího týdne. Jsi moje nejoblíbenější dítě na světě.

Máma šéfkuchařka

Milý Theo,

včera v noci se mi o tobě zase zdálo. Leželi jsme spolu v posteli a ty jsi mě pevně objímal zezadu. Cítla jsem tvůj dech na zátylku, tvoji ruku na boku. Tvoje myšlenky ve své hlavě. Tvoji duši ve mém těle. Stesk se mnou celou noc lomcoval jako bouře. Od té chvíle mě zoufale bolí srdce. V restauraci jsem všem tvrdila, že jsem alergická, abych vysvětlila ty slzy.

Když jsem ti dnes večer jako vždycky dělala večeři, snažila jsem se dostat ten sen na talíř:

Předkrm: tatarský biftek s uzeným křepelčím vejcem a tamarindovým dresingem – extáze.

Hlavní chod: kachní konfit s omáčkou z pečeného česneku a Pommes de Terre Sarladaises – bezpečí.

Dezert: Gâteau Marjolaine – můj nový recept. Mandlová pusinka je lehká a křupavá, ganache z tmavé čokolády výrazný, máslový oříškový krém absurdně bohatý a sametový, a to se pak přelije fontánou sauce anglaise – zlobá ti každý kousíček úst.

Vinné párování: Cabernet Private Reserve ze Sage Farms – čirá radost, ty klikaři jeden.

Stýská se mi, jako se zemi stýská po dešti.

Bernie

MILES

Dívka s duhovými vlasy – setkání druhé

Nikdo to netušil, ale Miles Fall viděl duše psů.

Nechával si to pro sebe.

Stejně jako to, že s jedním telepaticky komunikuje, s černým labradorem jménem Sandro ze sousedního Bellova ranče. Ten se teď hnal vinicí k Milesovi a štěkal. Sandro Milese našel vždycky, když se schovával ve vinicích, což dělal, místo aby byl ve škole, protože... no, to je právě ta otázka.

Odpověď: schovával se před Wyntonem, který ho rozhodně chce zabít, že mu zlomil ten smyčec. (Aby bylo jasno: Wynton si to zasloužil, a nejen to.)

Další odpověď: Je tu jeden kluk. Jeho matka mu říká hlas rozumu, její klidná síla. Učitelé mu říkají *naš poklad*, trenéři *naše hvězda*, kluci z týmu *kámo*, sourozenci *Dokonalý*. Holky mu posílají na mobil sexy fotky, v batohu se mu každou chvíli ocitne nepodepsaný milostný dopis, podobné věci se objevují i na sociálních sítích nebo načmárané na stěnách záchodů. Když dorazí do školy – vždycky pozdě, aby se vyhnul ranním tlačenicím a nemusel předstírat, že je člověk, který řeší člo- věčí věci –, mívá ve vlasech listí, jak běhá v okolních lesích, a vždycky se najde nějaká Emma nebo Demi nebo Morgan, která mu je vybere. *Ukaž, já ti to vyndám*, říkají, a ty listy pak nosí po kapsách, dokud se nerozpadnou na prášek.

Je tu jeden kluk, který proplouvá chodbami Západní ka- tolické přípravné střední školy, málo mluví a málo se účastní,

pokud vůbec, ale nikdo si toho zřejmě nevšímá nebo je to všem jedno. Všichni zřejmě přehlíželi, že vždycky snaží zmizet, že se vytrácí z místností, z rozhovorů, že při trénincích běhá tak rychle proto, že na samé špici může být sám, že leze po zdech – a to doslova, protože krátce po zvonění byl často v polovině cihlové zdi školy, což bylo sice divné, ale zároveň taky cool.

Opravdu *byl* divný. Věděl to. Měl podezření, že je v nesprávném těle, rodině, městě, živočišném druhu, že došlo k nějakému velkému kosmickému zmatku. Možná že měl být strom nebo sova pálená nebo prvočíslo. Sám sebe, skutečného sebe nacházel jen v románech, a to dokonce ani ne v příbězích nebo postavách, ale ve větách, v osamělých slovech.

Taky nikdy nebrečel, a proto si připadal ještě méně lidský. Nepamatoval si, že by kdy v životě plakal, i když se občas vzbudil s vlhkým polštářem a přemýšlel o tom, jestli snad neplakal ve snu.

Miles dost brzo přišel na to, jak být sám a s lidmi zároveň, jak být přítomný a přitom nepřítomný, když seděl se svým sportovním týmem u oběda, jak být přítomný a přitom nepřítomný, když se tu a tam líbal s nějakou holkou při tanci nebo na party. Většinou nepřítomný.

Dřív to všechno slušně fungovalo.

Ale. Teď. Už. Ne.

Jeho matka to ještě nevěděla. Nevěděla, že nechal atletiky, matematického klubu, zvířecího útulku, akademického desetiboje. Že známky, které ho měly dostat na Stanford, se řítí dolů.

Že se nedokáže dostat z Temné komory.

Nevěděla, že před dvěma týdny, když byli na atletických závodech (těsně po té totálně a absolutně příšerné noci s Wyntonem), když se mu v dlani ocitl štafetový kolík, zmocnilo se Milese do té doby neznámé šílenství. Opustil dráhu,

přeskočil plot a běžel dál. A běžel. A běžel, běžel, běžel. Stopem se dostal domů a od té doby ve škole nebyl.

Nikdo *nic* nevěděl. O to se postaral, mazal všechny maily a vzkazy v hlasové schránce, které škola posílala jeho matce. Á –

Sandro je tady! Černý chlupatý kámoš divoce hafal a ňafal a vrtěl sebou i přes svůj vysoký věk. V lidských letech: osmdesát sedm. Naštěstí se Miles už dávno rozhodl, že Sandro bude první pes, který nikdy neumře.

Nevypadáš dobře, Milesi, poznamenal Sandro okamžitě. *Vlastně vypadáš příšerně*. To nebylo překvapivé, Miles skoro nespál a nejedl. *Jako pruda vobluda*, dodal Sandro. Starý pes miloval slang. Sbíral ho, kam přišel.

No jo, máš pocit, že to nevím? odpověděl Miles Sandrovi, ačkoli ve skutečnosti to nevěděl. Nikdy se nedíval do zrcadel, když nemusel.

Dobře, tak něco, co určitě nevíš, řekl Sandro a ocas se pomalu zastavil. Podíval tak nešťastně, že se Milesovi sevřelo srdce. Klekl si tak, aby měl obličej před Sandroovým čumákem.

Co je? zeptal se Miles. Sandro mu položil obě tlapy na stehno.

Mám černé myšlenky, sdělil mu Sandro. *Občas už tady nechci být, tady jako TADY, jako kdekoli*.

Miles ho objal a zadíval se do jeho teskných očí. *Ne, jsi v pohodě. Jsme v pohodě. Jsme v tom spolu. Dvě prudy vobludy*.

Sandro se Milesovi vykroutil a zaryl čumák do hlíny. *Dneska ráno jsem se nemohl vyhrabat z pelechu. Dokonce i dojít k misce s vodou je na mě moc. Pořád si připadám strašně sám. Trpím příliš velkou úzkostí, než abych šel na psí hřiště. Radši se stočím do klubka a dělám, že jsem nemocný, abych tam nemusel. Zvedl tlapu a mávl k jejich domům. Ostatní psi mě nechápou. Nikdo mě nechápe. Od té doby, co tu není Růženka, je můj život prázdný*.

Růženka byla Sandrova životní láska, která před lety utekla. *Já ano, Sandro, já tě chápu*, řekl mu Miles a drbal ho za ušima, dokud pes nezvedl čumák a nepodíval se Milesovi do očí. *Chápu, jak moc ti Růženka schází*. Podrbal Sandra pod bradou. *A dojít k misce s vodou je moc i na mě. Sandro. Všechno je na mě moc. Taky se chci jenom stočit do klubka. Neboj se. Vždycky si můžeš povídat se mnou. Máme jeden druhého*.

Sandro šťouchl čenichem Milese do tváře, chladným nosem se dotkl jeho teplého. Miles cítil, jak se uvolňuje. Sandro byl jediný, kdo ho dokázal zbavit beznaděje. Pes šťouchl Milese tlapkou do tváře. *Možná jsem to líčil moc dramaticky*.

„Proč mě to nepřekvapuje?“ řekl Miles nahlas a vstal. „Ty jsi největší hysterka v celém Paradise Springs.“

To říká ten pravý, odsekl Sandro.

Miles se zasmál. Sandro věděl, že je Miles gay, od chvíle, co to Miles věděl sám, a to bylo v podstatě odjakživa, ačkoli mimo soukromí Milesových myšlenek se v tomhle ohledu nic vzrušujícího nestalo až do chvíle před pár měsíci, kdy máma donutila Milese jít na jeden večírek v restauraci a tam za ním jeden kuchař přišel do chladírny a líbal ho, až se mu mysl přeměnila v táborák.

Do té chvíle bylo Milesovo náboženství: představovat si kluky ležící vedle něj, představovat si kluky jdoucí vedle něj, představovat si kluky běžící vedle něj, představovat si kluky nahé, představovat si kluky oblečené, představovat si kluky, kteří si představují kluky, kteří si představují kluky. A najednou tu bylo mnohem lepší náboženství: potajmu a spěšně se líbat s klukem v restaurační chladírně.

Miles se vlastně nikdy s nikým necítil volně, rozhodně ne opravdu volně, ale aspoň nějaké představy o lásce měl, protože už od svých deseti let hltal máminu zásobu milostných románů, zvlášť *Ted žij věčně*, kterou tajně četl znova každých pár

měsíců. Chtěl se utopit v lásce jako Samantha Brooksweatherová. Vlastně chtěl *být* Samanthou Brooksweatherovou.

A najednou ten večer v chladírně jí byl!

Celé týdny si ten polibek přehrával v hlavě, tu svou proputku z *Temné komory*. Přehrával si ho, když jedl tacos se svým sportovním týmem. Přehrával si ho, když v útulku hřebelcoval staré koně. Přehrával si ho, když ho Amy Choová bez varování políbila při tanci. Přehrával si ho, aby se ráno vyhrabal z postele, když si připadal shnilý a mohl se sotva hnout.

Ten večer na party v restauraci šel barmanovi do chladírny pro limetky. Držel v ruce bílou plastovou nádobu a mířil ke dveřím, když k němu někdo přistoupil. Miles ucítil na rameni ruku, uviděl, jak se druhá položila před ním na kliku. „Můžu dovnitř s tebou?“ řekl někdo. Miles okamžitě věděl, kdo to je. Ten sauté kuchař – neznal jeho jméno, ale poznal sametový hlas, který patřil k vysokému hubenému tělu, které patřilo k černým rovným vlasům, které padaly do tmavých ospalých očí. Očí, které Milese sledovaly celý večer, až se na zátylku potil. Při těch slovech *Můžu dovnitř s tebou?* se Miles prudce nadechl a měl chuť zařvat: jo! Ale bál se to udělat. Ohromilo ho, že něco, co si představoval – a na takové představy byl expert –, se doopravdy děje.

Miles se rozhlédl napravo a nalevo. Byli tam jen oni, dva stíny v temném zadním koutě kuchyně. Miles kývl. Byl přílišně nervózní. Nervózní jako před závody. A potom se ten chlapík přitiskl hrudí k Milesovým zádům, jemně ho odstrčil, otevřel dveře a pustil Milese dovnitř do chladu.

Těžké dveře za nimi zapadly a odřízly hudbu, odřízly zbytek světa. Ocítili se ve studeném vzduchu mezi platy vajíček, pytlí cibule, tácy, na kterých se marinovala hovězí svíčková z volného chovu, síťovanými rámy čerstvých bylinek. Bylo to tam cítit pažitkou. Bylo to tam cítit masem, krví a louhem.

A teď i nadějí, vzrušením, potem. Miles cítil až v prstech, jak mu buší srdce. Otočil se. Dlaně měl i přes to chladno zpocené, zrychleně dýchal, erekce se vzpínala. V dechu toho chlapíka cítil alkohol (ten pach dobře znal od strýce a bratra), slyšel slova: *krásný chlapec* (takové řeči Miles normálně používal jedním uchem dovnitř a druhým ven, ale teď mu z nich v uších žhavě syčelo). A pak se to stalo: srážka úst, kůže toho chlapíka, mnohem drsnější než u té hrstky děvčat, která v životě políbil, vysílala celé proudy *ano* do jeho srdce, do jeho hlavy, do jeho slabin, do jeho minulého já i do toho budoucího, dokud je nevyrušil expeditér, jistý Pete s tetovanými rukávy, a neprohlásil: „No co to do prdele je? Ruce pryč, nebo to řeknu jeho mámě a vyletíš, Nico.“

Nico.

Tyrkysové jméno – to byla zase Milesova synestézie, slova byla barevná. (Když byl malý, hrál takovou hru, kdy vybíral na stránce žlutá slova a přeskupoval je tak, aby z nich vznikla úplně žlutá věta. Nebo oranžová. Nebo pruhovaná. Miloval slova, která k sobě nepatřila. Jako on.)

Miles nevěděl, jak to zařídit, aby se to s Nicem stalo znova – online ho nenašel –, a tak každý den po škole chodil do restaurace a zíral na něj, jako by to byla olympijská disciplína. Byl příliš stydlivý a nejistý, než aby udělal něco rozumného, jako že by s ním promluvil, a tak tedy zíral, ale Nico, když nebyl opilý, upíral svůj ospalý pohled na všechno kromě Milese. Přesto Miles chodil pomáhat a zíral přitom. (Máma: *Děláš tolik dobrovolnické práce, a přece si najdeš čas, abys mi pomohl. Děkuju, jsi úžasně pozorný.*) Připravoval závitky nebo zdobil nákypy nebo odnášel nedojedené coq au vin, a přitom zíral. Doplnoval lahvičky domácí aioli a misky s levandulovým máslem a zíral, zíral a zíral jako psychopat. A když nezíral, šel sám do chladírny a čekal. Přehrával si ten polibek,

tiskl horké rty na chladné dveře lednice. Dokonce o tom napsal i báseň a nabídl ji do literárního časopisu své školy. Jmenovala se „Jak najít náboženství v restaurační chladírně“ a přijali ji. Všichni, včetně učitele angličtiny pana „Hot“ Gelmana, si mysleli, že to je o Bohu, ne o sexy ospalém kuchaři, pravděpodobně jediném dalším mladém gayovi v celém tom pitomém městečku, kde Miles žil – městečku, kde byli většínou samí burani, jen občas nějaký ožrala a hipík. Proto kdysi dávno Miles jmenoval Sandra čestným členem lidské queer komunity.

Miluju komunitu! řekl tenkrát pes. To bylo Milesovi deset.

Na další schůzku v chladírně nikdy nedošlo a krátce nato Nica vyrazili, protože při práci pil. Ale ten polibek změnil všechno.

Důsledek: sezona porna – Miles ho nejen hltal vcelku, ale zastavoval a zase pouštěl, vracel a přehrával znova a znova a snažil se to všechno vyzkoumat.

Důsledek: nemohl se jít ani proběhnout do lesa, aniž by se schoval někde za stromem, zastrčil ruce do šortek a vrhl se do všeho, co by se bylo mohlo stát v chladírně, kdyby tam nevrazil expeditér Pete.

Důsledek: celou dobu si připadal vinen nějakým nekonkrétním zločinem a měl pocit, že lže, i když nelhal.

Důsledek: měl strach, že místo: „Podej mi prosím tu sůl,“ nebo „Dobrej závod, kámo,“ by mohl omylem říct: „Jsem gay. Jako fakt super gay. Nemáte tušení, jak moc gay.“

Důsledek: seznamovací aplikace Lookn. (O tom víc později.)

Důsledek: začal studovat jiné kluky jako antropolog. Takhle blízko k sobě stojí. V takových případech říkají „kámo“ a „najs“. Takovým tónem se smějí a mluví. A takhle se tváří, místo aby omdlávali jako Samantha Brookswetherová.

Miles se sehnul a přitiskl obličej do Sandrovy srsti.

Aspoň ty mě máš rád, řekl psovi.

Mám, mám! Mám tě hrozně rád! Jsi můj nejlepší kamarád!

Moc krásně voníš!

Miles a Sandro se začali v tom hrozném vedru vracet vinicí domů. Miles bude muset smazat dnešní zprávy od ředitele a od trenéra jak na domácí hlasové schránce, tak na matčině počítači. Díkybohu, že škola nemá její nové číslo na mobil, i když nejspíš nakonec zavolají do restaurace. Možná už to udělali a nedovolali se? Přijede nakonec někdo k nim domů nebo do restaurace? Předpokládal, že časem ano.

Zlomil jsem Wyntonovi nový smyčec, sdělil Sandrovi. Prodal motorku, aby na něj měl.

Dobře. Zaslouží si to, po tom, co ti tu noc provedl.

Jo.

Kdybys mi tak už dovolil ho kousnout. Mě i ostatní psy už nebaví na něj pořád jen vrčet. Co takhle trochu ho rafnout do lýtky?

Já si to rozmyslím.

No?

No tak jo.

Vzduch byl žhavý a dusivý už takhle brzo kvůli Ďáblu větru. V celém údolí to vypadalo, jako kdyby stačila jedna jiskra a vzňalo by se. Miles už propotil tričko.

Tys věděl, že ženské můžou mít orgasmus, když si čistí zuby?

Ty, člověče, nejsi sjetej? To je bejkárna, slovní salát, totální herbicid, kuli na kebuli.

Taky jsem si to myslel. Totálka lízum cajzum.

Milesi, ty asi potřebuješ vyměnit zástrčku na krčku.

To bylo dobrý.

Miles se od Sandra naučil spoustu slangu. Slangu, který nepoužíval skoro nikdy jindy než s tím psem.

Když se Sandro a Miles přehoupli přes kopec, Miles uviděl nějaké vozidlo zaparkované vedle polní cesty, což bylo divné. Strýc Clive si dával dobrý pozor na noční vetřelce (poté, co léta po ránu narážel na nahaté a sjeté hipíky). Ale opravdu tam stál oranžový vintage pick-up v perfektním stavu.

Nakoukl okénkem k řidiči a zjistil, že na předním dvojitém sedadle leží spící dívka s vodopády mnohobarevných kudrn. Na víčkách měla zelené třpytivé stíny, kůži měla potetovanou nápisy a lesklou potem.

Týjo. Šípková Růženka, a opravdická, řekl Sandrovi.

Zvedni mě. Chci to vidět. Zvedni mě!

Sandro sice přesvědčivě nakláněl hlavu a vrtěl ocasem, ale Miles ho přesto nezvedl. Láskyplně do svého čestně queer sebevražedného telepatického společníka štouchl špičkou nohy a soustředil se na dívku, která mohla být tak v jeho věku, možná o něco starší. Vypadala, jako by měla sprádat slámu ve zlato někde v lese, nebo být zavřená ve věži, nebo tady takhle spát, dokud se nepřižene nějaký princ a –

Ty, člověče, ty jsi beznadějný romantik.

Jak jsi správně poznamenal, to říká ten pravý. Růženka, Růženka, Růženka.

Miles si prohlédl lavinu knih, která se válela kolem dívky na sedadle, a viděl, že řadu z nich četl a řadu z nich by si přečetl rád. Byly tam knihy o historii Kalifornie, o vinařích, o severní Kalifornii, ale také romány. Jeden z nich – *Na východ od ráje*, což byla kniha, kterou Miles nesnášel – zůstal v dívčině ruce otevřený, jako kdyby dokázala číst ve spánku. Proč je tady? Proč spí v autě? Proč má tolik knih?

Miles se snažil rozluštit některá slova, která měla dívka vytetovaná na pažích. Bylo tam *pravá láska* a *kolibřík* a *osud*, a pak pár dalších slov, která nepoznal, možná v jiných jazycích? Dobrá věta: *Byli jsme spolu, zbytek jsem zapomněl.*

A další: *Když je cesta před tebou volná...* ale tohle tetování se táhlo kolem dokola paže a zbytek byl schovaný.

Miles se zkroutil a snažil se větu dočíst, a přitom si všiml, že v kabině se svítí. Nejspíš usnula při čtení té příšerné Steinbeckovy knihy. Miles sáhl pootevřeným okénkem dovnitř a světlo zhasl, aby se nevzbudila s vybitou baterií. Když opatrně vytahoval ruku z okénka, dívka se prudce zvedla, zajíkla se, vyděšeně se na Milese podívala a pak vykřikla: „No nazdar! Omlouvám se, už jsem pryč.“ Její hlas ho šokoval. Vůbec nezněla tak, jak vypadala. Kdyby s ní jen telefonoval, přísahal by, že to je nějaký chlápek, který do sebe lije whisky a vykouří dvě krabičky denně.

„To je v pohodě,“ ujistil ji. Nedokázal od ní odtrhnout pohled. Velké světlé modré oči měla skoro průsvitné, takže vypadala jako z jiného světa.

Hledala klíčky, nejdřív po kapsách, pak začala přejíždět rukama po sedadle a šmátrat v záhybech. Pozoroval ji a měl neodolatelné nutkání do auta vlézt.

„Vážně je to v pohodě, že jsi tady,“ prohlásil, naklonil se do okénka a ucítil silný závan květinové vůně – možná šeriků, nebo snad růží? Vdechl ji a pak se rozhlédl kolem, protože čekal někde kvetoucí keř, jenomže na všechny strany byly jen sluncem spálené vinice. Rozhlédl se po kabině auta, ale nespatriil jiné květiny než záplavu kopretin, kterou měla našitou na džínech. „Tehle pozemek patří mému strejdovi a tomu to vadit nebude,“ pokračoval a všiml si, že má náramek na kotníku, prsteny na prstech u nohou, lebku na tričku, spoustu kovu v uších a koženou motorkářskou bundu na sedadle. Kříženec hipíka, pankáče a motorkáře.

Touha nasednout k ní do auta byla tak silná, že musel vrazit ruce do kapes. Jeho slova ji ale nijak neodradila od horečného hledání klíčů. Nakláněla se teď nad sedadlem spolyjezdce

a hmatala pod ním. I když se snažil, stejně nedokázal dočíst tu větu, která se jí líbila natolik, že si ji nechala vytetovat na triiceps. Narovнала se s klíčky v roztřesené ruce a pokusila se dostat je do zapalování. „Jsi v pohodě?“ zeptal se. Nezdála se mu v pohodě. Utekla odněkud? „Nemáš hlad? Bydlím támhle.“ Ukázal z kopce na svůj dům zalitý dopoledním sluncem, který vypadal jako země Oz. „Máme skvělé koláče a taky levandulové máslo.“ Co ho to napadlo? Proč tak naléhá? V poslední době by přece radši vyskočil z okna, než se s někým bavil. „Nebo možná potřebuješ lepší román?“

To ji z nějakého důvodu vytrhlo z té zoufalé snahy prchnout. Podívala se na knihu, kterou pořád měla na klíně, a nakrčila čelo. „Cože? Myslíš tenhle? Miluju Steinbecka.“

„Ten nedostatek literárního vkusu ti odpustím, když mi řekneš, jak končí tahle věta.“ Dotkl se jejího nadloktí v místech, kde měla tetování. „Vidím z ní jenom půlku. Úplné mučení.“

Ústa jí zacukala, jako by se chtěla usmát, ale pak to neudělala. Nastartovala motor.

„Počkej,“ naléhal. „Prosím, ještě minutku.“

Ty jsi divný, řekl Sandro. *Co blázníš?*

Zavrtěla hlavou. „Promiň. Mám něco na práci.“ Položila si na obličej ruku, která se dosud třásla, a zakvílela: „To je trapas!“

Otočila se k Milesovi a jejich pohledy se setkaly – vyvedlo ho to z míry. Pak se usmála a to ho vyvedlo z míry ještě víc. Nejen proto, že měla takový ten úsměv, co by probudil mrtvého, ale proto, že nemohl odvrátit oči, i když nevěděl proč, nemohl a ani nechtěl, už nikdy, žaludek se mu sevřel a srdce rozbušilo.

Uplynulo několik let.

Lepších, šťastnějších let.

„Dárek na rozloučenou,“ řekla konečně tím chraplavým hlasem a přetrhla tak to fascinované zírání do očí. „Když je cesta před tebou volná,“ – udělala dramatické gesto – „patrně není tvoje. Joseph Campbell.“

Miles se díval, jak odjíždí, a přemýšlel, co se to s ním zrovna teď děje. Viděl její duši? Měl takový pocit. Ale ještě nikdy neviděl duši žádného člověka, jenom psů. Jela pomalu a podle náklonu hlavy poznal, že na něj přes zpětné zrcátko kouká.

Měl pocit, jako by ho ve středu hrudníku něco tahalo.

Taky vypadala smutně, co, Sandro?

To nemůžu vědět. Někdo mě nechtěl zvednout.

Kdo to je?

Já tě kousnu.

Panebože, ta byla úžasná.

Já myslel, že se ti líbí jen kluci.

Miles neodpověděl. Nevěděl, co by řekl. Na dívky nikdy takhle nereagoval. Měl chuť za ní běžet. Chtěl s ní jet celou noc prázdnou pouští a pak si společně čist v nějaké hlučné jídelně.

Chtěl jí všechno říct.

Člověče, to se z tebe stala country písnička? Nebo ten milostný román, co čteš?

Nečtu milostné romány.

Jasně, že ne, Samantha Brooksweatherová.

Miles Sandra ignoroval a vytáhl bloček, aby si zapsal tu větu Josepha Campbella. *Když je cesta před tebou volná, patrně není tvoje.* To bylo dobré, zvlášť proto, že cesta před ním, která bývala celkem volná, byla teď úplně zarostlá, že se skoro nemohl pohnout. A když už, tak špatným směrem. Zapsal si pak i tu druhou, kterou měla na předloktí: *Byli jsme spolu, zbytek jsem zapomněl.*

„Vrať se,“ řekl nahlas.

Těsně před místem, kde cesta ústila na hlavní silnici, oranžové auto zastavilo a dveře u spolujezdce se otevřely. Milesovi se v hrudi nafoukl velký balón naděje a pak se rozběhl, jako kdyby prchal z vězení. Sandro mu byl v patách.

Z Milesova kapesního bločku

Miles nemůže přijít k telefonu, do školy, na váš večírek, na trénink, do existence. Má těžký případ dveřních klik. Těžký případ bláta, mrtvých ptáků, těžký případ co jsem to provedl, nelezte sem. Má těžký případ jděte už všichni do prdele. Ozve se vám, až najde někoho, s kým by si vyměnil hlavu. Děkuje-me za váš zájem.

Miles předstírá, že je člověk hovořící se skutečným člověkem ve škole.

Skutečný člověk: Čau, Milesi, wazzup, o víkendu jsem tě neviděl u Julie.

Miles Dokonalý: Jo, chvilku jsem tam byl. Bylo to mega, kámo. (Nebyl tam ani chvilku. Byl doma, četl Charlotte Brontëovou, byl na louce s pěnicemi a narcisy, povídal si se psem jménem Sandro.)

Skutečná osoba: No to jo. McKenzie a Conner –

(Bla bla bla.)

Miles Dokonalý: Najs / Jsem pro / Jo, dope / To je teda random / Jo / Fakt? / To mě nebere / Feeluju tě / Seems legit / Jo, čeknu to.

(Slova, slova a slova vycházející z jeho obličeje na jeho těle, jež je kombinací uhlíkových molekul na kamení řítícím se vesmírem.)

Skutečná osoba: Milesi, nechceš přijít na –

Miles Dokonalý: Hele, já už musím, bro. Řeknem si to u oběda.

(Během polední přestávky Miles zmizí k potoku, plácne tam sebou na záda, bude koukat skrz zelený baldachýn na kousky modrého nebe, přejíždět prsty po horkých říčních kamenech, vdechovat, vydechovat, pokoušet se zabránit svému duchu vypadnout z těla.)

Miles konverzuje s dámou na krizové lince

Dáma: *Abych to úplně zjednodušila, dalo by se říct, že deprese je žal, který svou velikostí neodpovídá okolnostem něčího života. Stalo se něco, co ve vás tyhle pocity by vyvolalo? Nebo –*

Miles: *Ano, něco se stalo.*

(Takhle by ovšem Miles depresi nepopsal. Spíš to bylo něco jako když se vzbudíte a zjistíte, že jste se změnili ve švába, jako to bylo v tom příběhu od Kafky, co je donutil číst učitel angličtiny pan „Hot“ Gelman.)

Dáma: *A kdy k té události došlo?*

Miles: *Asi před dvěma týdny. Ale já nevím, možná to není tak... možná to, co se stalo, nebylo zas nic tak hrozného.*

(Protože opravdu to všechno začalo až po té noci s Wyntonem? Ne, ale Milese nikdy nenapadlo, že by měl depresi jako depresi, jen si myslel, že je prostě takový smutný a osamělý typ. Že kdyby byl ve viktoriánském románu, byl by ta melancholická dívka, která neustále omdlévá a musí ulehnout na lože.)

Dáma: *Chcete mi říct, co se stalo? Myslím, že by to pomohlo.*

Miles:

Dáma: *Tak tedy myslíte si, že hloubka žalu, který zažíváte, odpovídá tomu, co se stalo?*

Miles: *Já nevím.*

(Opravdu je to žal? Jak se vlastně dá kvantifikovat, když člověk přeskochí? Do určité míry je snad zhroucení přijatelné.

Měl pocit, jako kdyby v něm pomalu vyhasínalo slunce – je tohle přijatelné?)

Dáma: *Dokážete popsat, jak se cítíte?*

Miles:

(Obával se jí to říct.)

Dáma: *Můžete mi říct cokoli, tohle je bezpečný prostor. Chci vám pomoci.*

Miles:

Dáma: *Máte v životě někoho, s kým byste si mohl promluvit? Rodiče? Učitele? Kněze? Školního psychologa? Staršího sourozence?*

(Staršího sourozence. Toho zasraného staršího sourozence. Zavěsil.)

Z Bernadettina zápisníku neodeslaných dopisů

Milý Milesi,

když jsi v poslední době přestal jíst moje citronové řezy, usoudila jsem, že to bude receptem. Celý minulý týden jsem na tom pracovala. Do těsta jsem přidala víc másla a použila jsem jenom Meyerovy citróny. A po spoustě pokusů a omylů jsem narazila na přísadu, která všechno mění: meruňkový džem!

Když jsem na to přišla, čekala jsem, až přijdeš domů, a byla jsem nadšená jako malé dítě. Ty nové řezy byly neuvěřitelné: nakyslá, bohatá, šťavnatá dokonalost. Bylo to jako jíst slunce. Ale když jsem ti talíř nabídla, řekl jsi: „Nemám hlad,“ a šel jsi nahoru. Jako *cože?* „Co má hlad společného s dokonalostí?“ křikla jsem a rozběhla jsem se s talířem za tebou. Nedokázala jsem tě přesvědčit, ani aby sis kousl, ani abys se mnou mluvil. Říkal jsi, že musíš dělat úkoly.

Něco se děje, Milesi. Já to vím. Připadáš mi hrozně osamělý, i když ti neustále zvoní telefon. Jako kdyby ses nemohl zbavit nějakého hlubokého smutku a myslíš si, že ho nikdo jiný nevidí. Já ho vidím, ale nedokážu s tebou komunikovat jinak než těmi pitomými citrónovými řezy, a ty v poslední době už taky nefungují. Wynton a Dizzy mě dohánějí k šílenství, a já zase je.

Kdybys mě tak k šílenství doháněl i ty.

Možná je to moje chyba. Možná bylo příliš snadné nedělat si s tebou starosti. Moje skála. Úplně jako Theo. (A taky jsi mu teď hrozně podobný. Občas, když se objevíš za rohem, vykřiknu a musím pak předstírat, že kašlu.) Ale teď mám starost. Možná bychom spolu měli někam vyrazit, jen my dva. Do města na autogramiádu? Samozřejmě že jsem ráda, že to-

lik čteš (taky jako Theo), ale občas mám pocit, že to je tvůj způsob, jak se nás všech zbavit.

Myslím, že potřebuješ svého otce.

Jsi úžasné dítě. Moje oblíbené.

Máma

Milý Finne,

řeknu to jenom tady, abych nepodporovala to tvoje beztak přehnané ego: měl jsi pravdu! Stálo to za to čekání a za nekonečnou řadu pohovorů a zkoušek. Ten nový sauté kuchař, ten Felix, je skvělý objev. Do všeho jde s hroznou vášní. Miluju jeho mexicko-francouzské nápady – rozhýbal mě taky. Jala-peňové suflé? Tacos s kachním konfitem a chipotle omáčkou s medem? Panenka plněná zeleným chilli a sýrem?

Je mnohem nadanější, než kdy byl ten flákač Nico.

Ber ho s sebou prosím tě celý týden na farmářský trh abych si mohla přispat. A jako vždycky mi slib, že nikdy, nikdy neodejdeš. Chod restaurace bych bez tebe nezvládla ani den.

Šéfkuchařka B

MILES

„Já jsem Miles,“ řekl a naklonil se do auta. „A tohle je Sandro.“ Dívka shodila volnou rukou ze sedadla knížky a udělala jim místo. Sandro skočil dovnitř. „Má sebevražedné myšlenky.“

Jak se opovažuješ? obořil se šokovaný Sandro na Milese.

„Tak to abychom na tebe dávali pozor,“ řekla dívka psovi a podrbala ho za ušima. To se Sandrovi líbilo, a hodně, ačkoli se mu ani trochu nelíbilo, že Miles zradil jeho důvěru. Stál na sedadle, strkal Milesovi zadek do obličeje a zabíral si pro sebe celou půlku auta. Miles ho jemně shodil na podlahu, i přes jeho zavrčení, naskočil do zázračné klimatizace a zavřel dveře.

„Tak co máš za problém se Steinbeckem?“ zeptala se tím svým dunivým hlasem, jako kdyby spolu chodili na angličtinu a už týdny plánovali, že se budou společně učit. Uvnitř auta byla ta květinová vůně všudypřítomná.

„Cítíš kytky?“ zeptal se.

Na jeho otázku odpověděla jen zavrtěním hlavy, rozjela se a pokračovala: „Podle mě totiž Steinbeck je Kalifornie. Když ho čteš, tak Kalifornii vidíš, cítíš a slyšíš, nezdá se ti?“ Svoje slova zdůrazňovala poklepáváním na volant. Každý nehet měla nalakovaný jinou barvou. „A panebože, strašně se mi líbí, jak je ta matka v té knížce příšerná! Vždycky, když se tam objeví, začnu se potit, doslova potit.“ Podívala se s očekáváním na Milese.

Nemluvím s tebou. Milesi, řekl Sandro, *ale je mi povědomá. Už jsem ji někde cítil.*

Ty kytky? Taky je cítíš?

To je ona. Takhle je cítit ona.

Nikdo není takhle cítit. Víš to jistě?

Jsem přece pes!

„No? Nesouhlasíš s tím?“ pobídla ho, protože si zjevně chtěla povídat o Steinbeckovi.

Bylo to strašně divné, ale vlastně proč ne? Nikdo, koho znal, nečetl tak jako on, jako kdyby na tom závisel jeho život. Jediný, s kým si kdy povídal o literatuře, byl učitel angličtiny pan „Hot“ Gelman. (A to bylo dost obtížné dávat pozor, protože Miles si ho vždycky představoval nahého a tak dál. Hodně a hodně dál.) Miles byl jediný třeták v jeho třídě, ale profesorka angličtiny ze druháku na tom trvala a říkala, že Miles je nadaný čtenář a spisovatel a že jeho práce mají vysokoškolskou úroveň.

„Souhlasím s tím, že ta charakterizace matky je neuvěřitelná,“ připustil.

Usmála se potouchle se zavřenými ústy a Miles měl chuť se smát.

„Ale šťve mě, jak je Steinbeck didaktický. Pořád do příběhu cpe svoje názory, jako by všechno věděl a jako by čtenář byl úplně pitomý. Ale jinak jo, dobře. *Hrozny hněvu* jsou fajn, dokonce dobré, možná skvělé. To musím uznat.“ Miles o tom chvíli přemýšlel. „Možná že mě v *Na východ od ráje* hlavně štvou ti bratři. Možná to беру moc osobně.“ Sehnul se a podrbal Sandra, ale ten před jeho rukou uhnul, jako kdyby hořela. „Nejspíš mi připomínají mě a mého staršího bratra.“

Zamračila se. „Já myslím, že to v podstatě jsou Kain a Ábel.“

„No právě,“ kývl.

Upřela na něj doširoka otevřené, tázavé oči. „Jsem jedno ucho. Největší hity. Ven s nimi.“ Smutek, který v ní viděl nebo cítil předtím, jako by z ní teď docela vyprchal. A zvláštní bylo,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Když se svět převrátí.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.